

Дім - це місце де цвітнуть петунії

Фотовиставка веселих і повних надії
людей з України у Валлізеллені
11 вересня до кінця жовтня 2022

Віта Советова, фотограф

Я, Віта (42 роки), мій син Кирило (8 років) та наш кіт Пікассо приїхали до Швейцарії дуже випадково. Про це я розповім згодом, а поки що хочу розказати про фотопроєкт до виконання якого я була залучена.

Ідея створення фотопроєкту "Українці в Валлізелені" належить саме співробітникам реформатської церкви. Основна мета проекту - це познайомити українські родини, які знайшли притулок в Валлізелені, з місцевими мешканцями, розказати свої історії, поділитися своїми думками та враженнями. Я щиро вдячна співробітникам церкви за вибір мене, як фотографа та "кореспондента", та за довіру. Особлива вдячність пані Ulrike von Allmen за багато зустрічей, розмов та обговорень - це любов назавжди. Для мене це був перший досвід у підготовки подібного проекту, були певні труднощі в технічному плані (потужність ноутбуку, якість інтернету), але незважаючи на це, всі матеріали готові та з великою радістю та любов'ю предоставлені вам. Сподіваюся, що задоволення від проекту отримують в рівній мірі, як її учасники, так й гості, та стануть ближчими та зрозумілими один до одного.

Велика подяка кожній родині за участь у проекті, за довіру та щирість.

<https://m.facebook.com/sovetoff.photo>

① Віта (42 роки), мій син Кирило (8 років)

Ми, як й більшість українських сімей, не вірили, що почнеться війна та не були до цього готові. Тобто ракетні обстріли 24.02.2022 були повним шоком для всіх. Їхати ми нікуди не збиралися, тому що у нас немає родичів та близьких знайомих за кордоном. Але один дзвінок друга вранці 25.02.2022 кардинально змінив наші плани. Ми вирушили на північ Польщі разом з родиною друга. Шість людей в одній машині, з них 2 хлопця (7 та 9 років), не рахуючи кота. На дорогах був справжній апокаліпсис: довгі затори, черги за бензином, заправляли лише по 20 літрів, відсутність гарячих напоїв та хот-догів на заправках. Ми добу їхали на захід України до міста Львова та 4 доби провели у черзі на кордон з Польщею. У нас не було з собою їжі на 4 дні, нас годували місцеві волонтери та місцеві жінки. Вже тоді я вперше відчула єдність українського народу. До півночі Польщі ми так й не доїхали, наші шляхи розійшлися на кордоні з Польщею. Коли ми опинилися біля кордону, то з одного боку, було радісно, а з іншого багато сліз, тому що треба було прощатися з чоловіком (чоловіки віком від 18 до 60 років не можуть перетинати кордон України). В Польщі приймаюча родина Ostrowski познайомила нас з містером Ліннерцом, який перебував там у відрядженні та шукав українську жінку з дитиною для того, щоб запропонувати їм кімнату у себе в будинку. Я щиро вдячна містеру Ліннерцу та всій його великій та дружній родині за їх велике та добре серце, за співчуття українському народу. Це були незабутні 3,5 місяця спільного життя під одною кришою, багато нового та цікавого про місцеве життя та звички. Не було би у містера Ліннерца бажання допомогти українській родині - не приїхали би ми до Валлізелена. Я не знаю, де б ми були зараз.

Я була приємно вражена, коли сусідка родини Ліннерц міссіс Астрід дізналася, що у сусідів гості з України, завітала у гості зі своєю дочкою, ми приємно поспілкувалися та вона запропонувала невеличкий шопінг. Вона завжди була люб'язна та у гарному настрої.

Сьогодні ми проживаємо у казармі та подовжуємо пошуки власних затишних апартаментів.

Кирило та я безмірно вдячні керівництву хокейного клубу Дюбендорф, особливо Patrick Meichtry, за можливість продовжувати тренувальний процес та увагу до маленького українського хокеїста.

Я дуже сумую за своїм робочим життям у Києві, за своїми новонародженими та маленькими фотомоделями, за своєю затишною та зручною фотостудією. Можливо одного дня на вулиці Валлізелена з'явиться вивіска "Ласкаво просимо до Sovetoff Studio".

Більше моїх дитячих та родинних фото, ви можете побачити на моїх сторінках у соціальних мережах, які називаються Sovetoff.photo.

② Ніна(70 років), Олена (40 років), Олександра (11 років) та Іван (10 років).

Українська родина з міста Чернігів, який знаходиться на півночі країни та має спільний кордон з Білорусією, приїхала до Швейцарії у пошуках тимчасового притулку.

Коли залишатися в місті стало небезпечно та родина прийняла рішення виїхати за кордон та шукати там притулку, не було жодних сумнівів відносно країни - це безперечно була Швейцарія. Любов до цієї неймовірно красивої країни почалася з першого візиту, коли родина приїжджає сюди, як турист, та міцнішала з кожним наступним візитом. Олена вражена красою, чистотою та порядком у Швейцарії. Швейцарці усміхнені та доброзичливі.

Перший час родина жила у будинку для людей похилого віку у Вінтертурі. Але згодом завдяки захопленню бальними танцями Олександри та Івана, родина зустріла приймаючу швейцарську родину Pirotta, з якою живе й по сей час у місті Цюриху. Олені та дітям живеться комфортно з сім'єю, але прийшов час знаходити окремі апартаменти та переїзжати, тому Олена активно шукає власне житло.

Дім, на думку Олени, це безпечне, затишне та спокійне місце для неї та всієї її родини.

Олена найбільше сумує за чоловіком та батьками, за своїми собаками на прізвисько Бумер та Жужа та котом на прізвисько Сеня, які залишилися дома в Україні.

Мужності Олені надають діти, заради яких вона готова на все.

Відповіді дітей Олександри та Івана:

Діти здивовані красою Швейцарії (природою) та аквапарками, а саме їх кількістю та різноманітністю. Діти протягом літніх каникул відвідали майже всі аквапарки поблизу Цюриху.

Найсмішніше слово: betrachten (вони не знають чому), перекладається як розглядати.

У Швейцарії найкращим другом є їхній двоюрідний брат, який любить і захоплюється літаками.

Найкращим подарунком для Олександри був би політ до України, вона дуже сумує за рідними (батьком, бабусею та дідусем). А найзаповітнішою мрією Івана є знову побачити своїх собак Бумера&Жужу та котика Сеню. Діти хотіли б винайти машину часу.

Бабушка Ніна на фото опинилася дуже випадково, вона дуже скучила за своїми онуками та дочкою, та приїхала у гості і потрапила на фотосесію до проекту "Українці в Валлізелені".

③ Юлія (35 років) та дочка Орина (6 років)

Мама Юлія та дочка Орина приїхали до Валізелена з невеликого містечка Костянтинівка (Донецької області) за запрошенням найкращої подруги Євгенії. Євгенія неодноразово просила Юлію переїхати жити до Швейцарії через війну на сході України, яка почалася ще у 2014 році та тривала 8 років. Юля вірила та мала надію, що війна скоро закінчиться та у Донецькій області запанує мир та спокій. Але цього не сталося, а з 24.02.2022 війна на сході набула найактивнішою стадії. В пошуках мирного дитинства для своєї єдиної донечки Орини, дівчата разом вирушила до Швейцарії. В рідному місті залишилася мама та інші родичі.

Юлія безмірно вдячна Євгенії за відкриття для неї такої красивої та чистої країни, як Швейцарія. За те, що розділила своє невеличке житло у якому вона мешкає зі своїм маленьким сином та чоловіком. За всю підтримку та допомогу. Родина Жені їде з країни та допомогла Юлії знайти іншу родину, яка надала для життя дівчат цілий 3-ій поверх свого будинку протягом року. Юля вдячна долі за те, що на її не простому шляху зустрічаються добрі та чуйний люди, дівчата відчуються себе в будинку родини Schüerr захищено та спокійно. Дівчатам подобається жити у Швейцарії та Юлія мріє вивчити мову, знайти роботу, житло та жити повноцінним життям.

Найважче Юлії з ранку налаштувати себе на звичайне життя після того, як прочитаєш українські новини, передивишся всі ці жахітні фото з ракетних бомбардувань рідного міста, побачиш, як Росія руйнує рідну країну та вбиває ні в чому не винних людей та дітей. Болить душа та серце...

Орина в Україні займалася гімнастикою та мріє потрапити на уроки гімнастики тут у Швейцарії. У Орини тут у Валізелені багато друзів з України, але дівчинка все рівно мріє про свого чотирилапого та пухнастого друга породи Шпиц, навіть вже вигадала для нього кличку.

Юля пишається українською музичною групою Калуж, яка приймала участь у пісенному конкурсі Євробачення 2022 та здобула перемогу.

④ **Таня (37 років), Олександр (39 років) та їх синочок Матвей (майже 3)**

Таня, Олександр, та їх синочок Матвей приїхали до Швейцарії з міста Київ. Це не звичайна родина, тому що Таня трошки чує та розмовляє, Олександр взагалі не чує та не розмовляє, спілкується лише з використанням мови жестів, Матвій все чує та розуміє, не розмовляє ще через вік. Вади слуху та мовлення у Тані та Олександра набуті у дитинстві, тобто народилися вони звичайними хлопчиком та дівчинкою. Таня у своїй родині виконує роль ланцюжка, який поєднує родину з миром навколо через свою можливість чути та розмовляти.

Ще в дитинстві Тані постійно снівся сон де було багато годинників, тоді вона й гадки не мала, що одного разу вона опиниться у країні, яка на весь світ славиться своїми годинниками . Потім був випадок, коли мама хотіла з Танею переїхати жити за кордон, але татко не надав згоду, потім коли почалася війна в Україні та вони з родиною опинилися у Швейцарії, вона зрозуміла чому саме їй снівся цей сон.

Таня за фахом повар-кондитер, Олександр - автослюсар. Родина планує здійснити мрію дитинства Тані та залишитися жити у Швейцарії, але обидва розуміють, що треба буде знайти роботи та житло, тому що зараз родина мешкає у казармі.

В Україні у Тані залишився дідусь, за яким вона дуже сумує, але постійно на зв'язку.

Дім для Тані - це тепле місце, де є диван, зручна кухня, туалет, все це рядом, а не розкидано по поверхах та коридорах казарми.

У Тані в Україні було багато друзів, яких зараз розкидало по світу, але завдяки інтернету та телефонному зв'язку, вона продовжує підтримувати з ними зв'язок.

Родина вражена красою Швейцарії, привітністю людей та спокоєм й тишою.

5 Людмила (36 років) та Єгор (9 років)

Приїхали до Швейцарії з міста Харків, який на сході України. Коли вони залишали свій дім на початку березня, вони знали куди їдуть. Їхали вони до Цюріха, тому що тут живе рідна сестра Людмили. Нажаль, умови життя рідної сестри не дозволяли запропонувати їм житло, але моральна та інформаційна підтримка їм була гарантована.

Сьогодні родина з Харкова проживає у швейцарській родині Amsler&Frener у маленькому та красивому місті Валлізеллен. Родина Amsler&Frener гостинно прийняли жінку з дитиною та забезпечили їх усім необхідним. Наразі Людмила вже намагається знайти окремі апартаменти для себе та свого сина. Приймаюча родина їм також допомагає у цьому. Людмила дуже вдячна родині за гостинність, увагу та піклування. З перших днів спільного проживання вона з сином була окутана любов'ю та теплом. Родина Amsler&Frener розуміла горе та біль з яким зіткнувся український народ та намагалася відволікти від сумних помислів та новин Людмилу, завжди запрошували її на всялякі розваги та сімейні свята.

Наприкінці серпня Людмила влаштувалася на роботу в один ресторан в Цюриху з мінімальними вимогами для спілкування. Це перше робоче місце у Швейцарії та зараз вона на випробувальному терміні. Але мріє Людмила про роботу у офісі, як у мирному житті в Україні. За фахом Людмила юрист. В Україні вона працювала у суді. Вона дуже тверезо оцінює свої шанси знайти роботу своєї мрії у Швейцарії та уявляє скільки років життя та зусиль треба цьому присвятити.

Людмила вражена ідеальною системою організації транспортної системи у Швейцарії та деякими іншими аспектами життя місцевих мешканців.

На думку жінки, Україні не вистачає порядку в організації побуту українців та функціонування інфраструктурних об'єктів. В Швейцарії в цьому сенсі все працює, як швейцарський годинник.

На думку Людмили, дім - це перш за все місто де налагоджений побут, де ти впевнено можеш будувати плани на завтра, тиждень, місяць, півроку, рік. Це місце - де тобі затишно.

Людмила сумує за роботою, колегами.

З мамою кожного дня вона на зв'язку. Майже кожного дня просить маму приїхати до неї, але на жаль мама (72 роки) боїться довгої дороги до Швейцарії.

З початком війни всі українські пісні зазвучали особливо глибоко та душевно.

⑥ Ця багатодітна родина Олена (40 років), Олександр (33 роки), Максим (13 років), Марк (8 років), Єгор (6 років)

Родина приїхала до Швейцарії з красивого портового міста Одеса, яке розташоване на березі Чорного моря. Коли родина залишала своє місто, дім, то вони їхали в нікуди, бігли від війни, у них не було знайомих та родичів за кордоном, які могли би їх прийняти на перший час та забезпечити всім необхідним, але була велика віра в Бога та його поміч, що він буде поруч та підкаже правильний шлях, допоможе зустріти необхідних людей, бути в потрібний час в потрібному місті. Так воно і сталося. Родина опинилася у Швейцарії у чудової родини Hauser, з якою вони живуть й по сей день та відчують себе захищено та впевнено. Родина Hauser з перших днів дуже уважно ставилася до потреб родини з Одещини та допомагала порадами, вирішувала багато питань з якими зіткнувся кожен біженець з України.

Олександр з перших тижнів влаштувався на роботу до автосалону Мерседес та родина себе повністю забезпечує самостійно та не потребує соціальної допомоги. На думку Олени та Олександра те, що вони зустріли Жаннет та Питера та живуть з ними - це велика вдача та вони впевнені, що все це відбулося завдяки їх молитвам та вірі у Бога.

Родина з Одещини вражена тим, як швейцарці ставляться до дітей, як вчать змалку дітей самостійності, як маленькі хлопчики та дівчата самі ходять до садочку, відсутня гиперопека дітей з боку батьків, батьки не кричать на них, а намагаються спокійно поговорити та пояснити, не б'ють дітей.

Родина з Одещини організацію транспорту у Швейцарії порівнює зі швейцарським годинником та каже, що це дуже зручно при плануванні свого часу у подорожах.

Також родина вражена пунктуальність швейцарців.

Система медичного обслуговування в Україні та Швейцарії відрізняються. По-перше, в країні діє система обов'язкового медичного страхування та ти повинен сплачувати страховку за себе та своїх дітей, по-друге, послуги лікарів екстремально дорогі та треба звикнути до того, що звернення до лікаря - це дорого та краще бути здоровим.

Родина з Одещини вражена щирістю швейцарських сім'ї з якою вони відкрили свої домівки та свої серця для українського народу. Родина Huser, у який проживає сім'я з Одеси, допомогла багатьом українським родинам у вирішенні особистих питань. А Жаннет - тренер з плавання, створила групу для українських дітей, де вчить їх плавати (на жаль в Україні, дітей не вчать плавати у школі).

Мужність родині надає віра у Господа Бога та любов Бога, усвідомлення того, щоб не сталося Бог завжди простягне руку допомоги.

Родина висловлює подяку швейцарській владі та швейцарському народу, кожній родині, яка прийняла українську сім'ю, кожній людині, яка допомагала українцям. Це безцінно!!!

Відповіді від Максима (13 років):

Максим приємно здивувався, коли зрозумів, що став розуміти німецьку мову через 4 місяці після приїзду до Валлізелена.

В Україні у бабусі Максима є песик на прізвисько Тузик, а в Швейцарії Tusig називають тисячу.

Максим мріє побачитися з дідусем та дядьком, які залишились в Україні, та звичайно мріє про зустріч зі своїми друзями.

7 Людмила

Людмила все життя жила в самому серці України — в затишному місті Черкаси, яке розташоване на річці Дніпро. Як тільки почалася війна на Україні, Людмила ще деякий час вагалась їхати закордон чи ні. Вона дуже не хотіла покидати рідну домівку та близьких, але в березні росіяни активно наступали на Київ, який всього в двох годинах їзди від її дому, тоді страх взяв своє і вона вирушила до Швейцарії в місто Валізелен.

Саме сюди порадила їй їхати її донька, яка залишилася волонтерити в Україні. У доньки був друг в Швейцарії, який погодився прийняти до себе Людмилу.

Донька Людмили ще до війни двічі була у Швейцарії, завжди поверталась додому захоплена чудовим рівнем життя країни та доброзичливістю місцевих. Ще з перших днів у Швейцарії Людмила і сама в цьому впевнилась. Жінка вражена пристосованістю міста для людей з інвалідністю. Також Людмилу приємно вразило, що літні люди продовжують насолоджуватись життям: ходять в ресторани та гуляють парками. Це значить, що держава піклується про них і вони можуть собі дозволити навіть подорожувати.

В Україні Людмила працювала на двох роботах: оператором котельної станції та доглядала за людьми похилого віку. З перших днів приїзду в Швейцарію Людмила розпочала вивчати німецьку, тож вже має базовий рівень знань і продовжує вчити мову далі.

Нині жінка сподівається знайти роботу по догляду за літніми людьми, або дітьми.

Також Людмила дуже вдячна Роману, який дозволив їй жити в його домі, піклувався про неї і допомагав у вирішенні усіх питаннях.

Війна в Україні допомогла зрозуміти, що найголовніше та найцінніше — це життя та здоров'я твоїх близьких.

Людмила свято віре у перемогу України та те, що після цієї війни Україна трансформується у повноцінного члена Європейського союзу.

8 Сестри: Оксана (32 роки) з дітьми Микола (6 років), Максим (8 років), Віта (34 роки) з дітьми Варя (6 років), Поліна (12 років) та сестра Зоя (42 роки)

Насправді це не типова родина й для України по кількості дітей, ви собі тільки уявіть родина в якій семеро дітей: 6 сестер та брат. Три сестри поїхали з дому підкорювати країни Європи (Польща, Італія, Швейцарія). Сестра Света, яка першою поїхала з дому та яка мала більш влаштоване життя в Швейцарії, запросила трьох сестер з України (місто Суми) з дітьми до себе додому, коли почалась війна. Сестри Оксана, Віта, Зоя з дітьми погодилися та приїхали. Перші місяці сестри з дітьми жили разом з родиною сестри. 4,5 кімнатна квартира стала місцем життя для 10 осіб (5 дорослих та 5 дітей).

Основна проблема з якою зіткнулися сестри у Швейцарії - ці небажання місцевих здавати українцям у оренду апартаменти, при тому що Гемайнд гарантує сплату орендної плати. Скільки було переглянуто квартир, ніж дівчата знайшли собі окреме тимчасове житло. Дуже багато. Зараз сестри живуть у квартирі в будинку, який у березні 2023 буде зруйновано....

Сестер вражає охайність та чистота у Швейцарії, дуже багато різної зелені, кожен садочок біля будиночку - це як душа господаря.

Зворушливий випадок стався з сестрами, коли вони приїхали до Швейцарії: матері з садочку, куди ходить син Свети, коли дізналися, що до неї їдуть сестри з України з дітьми, зібрали кошти та купили нові рюкзаки, бутылочки та ланч-боксы для школи, та зібрали багато дитячого одягу на перший час.

Сестер вражають ціни на проїзд, зараз вже трошечки звикли до цін та припинили переводити вартість квитків на гривню (UAH, національна валюта України) та навчилися заощаджувати, плануючі свої поїздки та купуючі найдешевші квитки.

Сестри кажуть, що їх домівка - це місце де квітнуть петунії, багато петуній.

В Україні у дівчат залишилась 75 річна мама та брат, мама незважаючи на вік займається вирощуванням овочів на великому городі...

Кожна з сестер сумує за своєю власною домівкою та мріє про найшвидшу перемогу України у цій війні та можливість повернутися додому.

В домі сестер часто лунає українська музика: Калуш "Стефанія", "Не забуду дім", "Ой, у лузі червона калина", всі ці пісні знають й дорослі, й діти та люблять підспівувати.

Сестра Віта любить вільний час присвячувати вишивці бісером.

Зоя любить в'язати гачком невеликі килимочки для оселі.

Максим мріє про планшет, який буду допомагати йому вчитися.

Поліна мріє зустрітися зі своєю подругою Анею з України, дружні стосунки дівчат тривають вже багато років, а познайомилися вони у дитячому садочку. Поліні подобається малювати фарбами та вона чекає свого дня народження, коли рідні подарують їй великий мольберт та багато різнокольорових фарб.

9 Стефанія (67 років), Ольга (39 років), Марія (21 рік), Макар (5 років), Леонід (9 місяців)

Чотири покоління однієї родини знайшло притулок у Швейцарії у маленькому та затишному Валлізелені. Ця велика родина приїхала зі сходу України (Донецька область та місто Харків).

Як ви всі знаєте, війна в Україні почалася 24.02.2022 з ракетних обстрілів столиці міста Києва та міста Харкова. Марія з маленькою дитиною на руках 24.02 була у Харкові, вона відразу збрала необхідні речі та вирушила з чоловіком до друзів у місто Суми. Згодом, коли ситуація у Сумах (північний схід України) почала ставати також небезпечною, Оля з Макаром вирушили за Марією у Суми та всі разом поїхали до родичів на захід України у місто Львів. Бабуся Стефанія весь цей час залишалася вдома, тому що у родини був сімейний бізнес - кафе, та вона не мала змоги все залишити та поїхати, від'їзд треба було підготувати. Але коли російські ракети дісталися й Львова родина прийняла рішення виїхати за кордон. Для пошуку притулку за кордоном дівчата використовували сайт Help.Ukraine. Шукали житло не тільки в Швейцарії, а й в інших країнах Європи, але доля була поїхати саме до Швейцарії, тому що першою на їх повідомлення відповіла родина зі Швейцарії, а саме Jeannette Hauser, яка повідомила, що вона знайшла для них місце, де вони зможуть жити всі разом.

Перша родина у Швейцарії (Валлізелені) з якою зустрілися дівчата та Макар з Леонідом була родина Hauser. Оля, розповідає, що вона не могли собі уявити, що перша зустріч із незнайомою родиною може бути такою теплою та привітною. Дівчата відразу відчули багато любові та бажання допомогти. Згодом до дівчат приїхала бабуся Стефанія.

Жінки безмірно вдячні долі за зустріч добрих та чуйних людей. Багато життєвої сили та оптимізму жінкам надають співробітники католицької церкви. Жінки згадують, якою зворушливою була перша зустріч та знайомство, та з якою турботою вони підготувала для них кімнати, все було продумано до найменших дрібниць, як для дорослих, так й для дітей. Велике дякуємо нашим феям за увагу та любов.

У жінок в Україні був сімейний бізнес - кафе. Стефанія та Ольга дуже сумують за своїм попереднім життям, яке крутилося навколо організації успішної роботи кафе. Їх день починався рано вранці та закінчувався пізно ввечері, вони дуже любили роботу, яка допомагала людям в організації різноманітних заходів (дні народження, ювілеї, весілля тощо). Жінки мріють прокинутися одного ранку у своїй домівці, взути свої улюблені тапочки, приготувати на своїй кухні каву та пойти на роботу у своє кафе. Марія та маленький Леонід з цікавим прізвиськом Кучма (Леонід Кучма був другим президентом України) дуже сумують за татком, який чекає на них в Україні.

Батька Леоніда не взяли до Збройних сил України через те, що йому всього 20 років та він має маленького синопка. На превеликий жаль, будинок в якому мешкала родина в Харкові зруйновано російською ракетою та молодій родині треба буде знову вирішувати питання свого житла в Україні.

Родина у захваті від чистоти та порядку, який панує скрізь у Швейцарії. Також вони вражені гостинністю та великим бажанням швейцарців допомогти українцям через розуміння біди, яку скоїла Росія в Україні.

Мужність жінкам надає віра в перемогу України та якнайшвидше повернення додому.

⑩ Анна (28 років) та її син Тимофій (3 роки)

⑪ Валентина (59 років), Міла (35 років), з дочками близнючками Златою і Мирославою (6 років)

Дві сім'ї з міста Дніпро живуть під одним дахом та їдять за одним столом.

Валентина (59 років) працівник галузи виховання, все своє життя вона займалася дітьми та готувала їм до нового кроку у їхньому житті. Сьогодні Валентина допомагає своїй доньці Мілі виховувати онучок двійнят Злату та Мирославу (6 років). У вільний час займається рукоділлям: дуже любить вишивати бісером, в'язати. Мріє про поїздку до Парижу, хоче залізти на Ейфелеву вежу та насолодитися панорамою найромантичнішого міста у світі. Але це бажання на перспективу, а зараз вона мріє знайти роботу у Швейцарії, тому що не може сидіти без діла, вона готова й за дітьми доглядати, й за стариками, працювати на нескладних виробництвах.

Міла (35 років) виховує двох донечок двійнят. Вважає, що найскладніше у Швейцарії - ці язовий бар'єр. Зараз вчить німецьку мову та мріє знайти роботу. Також мріє про найшвидше возз'єднання родини, донечки дуже сумують за батьком, котиком, двома хомячками та попугаєми. Дівчатам дуже подобається навчатися у швейцарській школі тому, що вони багато грають, займаються спортом, вчать плавати та майже ніколи не отримують домашнього завдання від вчителів.

Ганна (28 років) виховує сина Тимофія (3 роки). Мріє, щоб Тимофію виповнилося 4 роки, його зарахували до дитячого садочку та вона змогла собі знайти роботу, як швачка.

Жінкам та дітям допомагає досліджувати Швейцарію новий друг Fredi Schlatter співробітник компанії Televista, куди вони разом тільки не їздили. Дівчата впевнені, що Швейцарія - це країна заповідник через неймовірну красу навколо.

Вечорами дівчата люблять збиратися за чашкою чаю та слухати популярну українську пісню: Ой, у лізі червона калина.

Наприкінці серпня Валентина, Анна та Тимофій повернулися до України. Вони дуже скучили за рідними, домом та Батьківщиною.